

Георги Райчевъ

Стрели

На пролѣтъ по Тракия една отъ най-голѣмитѣ грижи на малкитѣ момчета, пѣкъ понѣкога и на възрастнитѣ момци сж — стрелитѣ.

Кой знае отъ кои стари времена е останалъ обичай по тѣзи мѣста, вечеръта срещу велики заговѣзни да се хвърлятъ стрели.

Стрелитѣ сж дървени. Всѣки си ги дѣла самъ отъ сурово мекишево дърво. Така се нарича дървото — мекишъ. Само отъ него се правятъ стрели — най хубавитѣ. То расте по топлитѣ мѣста; жи-лаво е, но мазно и безъ чепове. Дѣла се лесно, може да се изостря като шило, а разцепено — изтънява се като тънка чиличена пружина. Най-напредъ се отрѣзва една клечка 15—20 см., споредъ дебелината на прѣчката и голѣмината на стрелата, която искатъ да направятъ. После съ лекъ белегъ раздѣлятъ клечката на две части — по-голѣма и по-малка. По-дългата часть заострятъ грижливо отъ белега до върха, а по-късата изтъняватъ отъ две страни по равно — до толкова, че да може да се издълбае по срѣдата ѝ дългъ процепъ. Съ това е свършена половината работа. После взематъ друго късче мекишъ, малко по-дълго отъ първото, разцепватъ го на три—отъ едната страна презъ сърцевината, която е много тънка а отъ другата —